

Getuigenis Meike de Roest

Op haar 21ste kreeg Meike de Roest (24) te horen dat ze een non-hodgkinlymfoom had. Het was de zomer van 2017, haar koffers stonden vertrekkensklaar richting buitenland. Die diagnose gooide haar toekomstplannen echter helemaal overhoop. Nu, 3 jaar later, blikt ze terug op een fase die haar leven veranderd heeft.

“Ik was op consultatie bij de neus-, keel- en oorarts omdat ik vaak last had van een bloedneus”, opent Meike. “Die arts zei dat het niets ernstigs was maar na het verwijderen van een poliep bleek er wel degelijk kanker te zitten in het achterste gedeelte. Ik ben toen vol goede moed begonnen aan de chemobehandeling en bestraling. De arts zei dat ik er na zes weken vanaf zou zijn, maar uiteindelijk duurde de behandeling zes maanden”. Dat dit voor Meike helemaal niet evident was, geeft ze toe: “Ik ben een Nederlandse en van kindsbeen af wilde ik journalistiek en Frans studeren. Daarom kwam ik in Brussel studeren en wonen. Omdat mijn ouders hier 300 kilometer vandaan wonen, stond ik er dus veelal alleen voor. Gelukkig had ik wel de steun van mijn man die heel vaak bij me was in het ziekenhuis.”

Hoe heb je die periode ervaren?

“Het was een zware tijd, waarin ik ook vaak alleen was. Maar ik ben van nature positief ingesteld en had ook veel leuke en fijne dagen. Al moet ik toegeven dat mijn leven zonder die diagnose waarschijnlijk minder gecompliceerd zou zijn. Talloze vragen duiken op waar leeftijdgenoten niet over na hoeven te denken. Gaat het me wel lukken om een huis te kopen, of kinderen te krijgen? Maar tegelijk brengt het ook mooie diepgang met zich mee. Ik weet niet of ik sinds de ziekte veranderd ben, of eigenlijk, misschien versneld, volwassen ben geworden. Als ik één ding geleerd heb, is het wel dat ik niet nog verder van mijn familie verwijderd wil zijn.”

Na haar eerstelijnsbehandeling was Meike gelukkig in remissie en besloot ze nog een jaar woordkunst te studeren aan het conservatorium in Antwerpen. Door die studie kan ze nu haar twee passies, audio en interview, samenbrengen. Dat resulteerde in de podcast ‘Kaal is ook een kapsel’. “Ik heb geluk dat ik twee jaar na de diagnose al fulltime aan het werk kan en ook de tijd heb om mensen te interviewen. Zo kan ik zaken aan de kaak stellen waar anderen wegens het ontbreken van energie niet aan toekomen. Ik hoop echt dat ik hiermee voor anderen iets kan betekenen.”

Ondertussen heeft het coronavirus het werken en samenleven danig veranderd en maakt Meike een ‘tweede seizoen’ van ‘Kaal is ook een kapsel’, in het teken van COVID-19 en kanker. Omdat verschillende lotgenoten zich zorgen maken over de impact van het virus op hun gezondheid, heeft ze immers nauwelijks moeite om getuigenissen te verzamelen. Maar hoe kijkt Meike daar nu zelf tegenaan? “Ik val niet meer onder de risicogroep. Ik beschouw mezelf nu als gezonde persoon maar anderen zien me wel nog als risicopatiënt. Ik vind dat best wel confronterend, maar extra schrik voor corona heb ik zeker niet.”

Veel lotgenoten merken dat hun controle-afspraken worden uitgesteld. Heeft zij dit ook zo ervaren? “Ik had inderdaad een follow-up afspraak die geannuleerd werd, maar de behandelingen heb ik nu al twee jaar achter de rug. Dat komt dus wel goed, want volgens mijn arts is de kans op herval niet meer zo groot.”

Is er nog iets wat je graag aan onze lotgenoten zou willen meegeven?

“Ik wil met de podcasts een gevoel van herkenning brengen, zeker voor jonge mensen. Je bent immers niet de enige die het eens moeilijk heeft of zich soms in de steek gelaten voelt. Van je ziekte kan je inderdaad ook iets positiefs maken. Zo zie ik alleszins de combinatie van mijn ziekte en de podcast.”

‘Kaal is ook een kapsel’ kun je beluisteren via Spotify, of je podcastapp. Wil je meer informatie of zelf je verhaal vertellen? Je kan Meike contacteren via www.kaalisookenkapsel.com, of via Instagram @kaalisookenkapsel.